

نوروزی که عید نداریم

۳۰ فروردین ۱۳۹۳ ساعت ۱۹:۱۳

در جبهه نوروز و ایام عید که می شد- در شرایط عادی جبهه و جنگ - تا پنج روز از صبحگاه خبری نبود. عیدی بچه ها، سکه های یک تا پنجاه ریالی و اسکناس های صد تا هزار ریالی متبرک به دست امام(ره) بود؛ همچنین پولهایی که یادگاری نوشته خود بچه ها یا فرماندهان بود.

غذاهای این ایام بهترین غذاها بود و پذیرایی با میوه و شیرینی در همه جا دایر. در کنار همه این نعمتها، مراسم جشن و سرور بود؛ تئاترها و نمایشنامه های نشاط آور که بچه ها خود تهیه و اجرا می کردند و نمایش فیلمهای سینمایی که زحمت تدارک آنها را نیروهای واحد تبلیغات می کشیدند. در این ایام بچه ها راه می افتادند برای عرض تبریک از محل فرماندهان شروع می کردند و بعد به سنگرهای مجاور می رفتند در حالی که همه با هم می گفتند: برادرا، برادرا عید شما مبارک. اهل سنگر هم جواب می دادند، یا به شوخی چیزی می گفتند و از میهمانان دعوت می کردند به داخل سنگر آنها بروند و پذیرایی بشوند. هفت سین جبهه سنت 'هفت سین' چیدن در سفره شب عید را بعضی حفظ کرده بودند منتها با صبغه جنگی آن. مثل هفت سین گردان تخریب لشکر ۲۷ که عبارت بود از: ۱- مین سوسکی ۲ - مین سبدی ۳- سیم تله ۴- سیم چین ۵- سیم خاردار ۶- سرنیزه ۷- سی چهار C۴)) نوعی خرج و مواد منفجره غیر حساس، سوزن اسلحه، سیمینوف، سمبه و سنگر را هم به عنوان مواردی از هفت سین ذکر کرده اند که در واحدهای دیگر معمول بوده است. آغاز سال نو و جشن نوروز با دید و بازدید و تبریک و تهنیت و عیدی دادن و عیدی گرفتن کم و بیش در منطقه نیز جریان داشت، منتها با همان رنگ و روی منطقه ای. موقع تحویل سال، بعضی سفره هفت سین می انداختند، که سین های آن بسته به نوع رسته بچه ها توفیر می کرد. در تخریب که بیشتر با مین سروکار داشتند به نحوی بود و در زرهی به نحو دیگر، و به همین ترتیب بود در سایر واحدها. اگر موقع نوروز و حلول سال نو بعد از عملیات بود، قضیه صورت دیگری داشت.

عکس شهدای عملیات را سرسفره می چیدند، به سرلوله تفنگ ها پرچم سرخ می زدند، وصیت نامه یا نوار صدای دوستان در لحظات قبل از شهادت را سر سفره می گذاشتند، جای شهدا و مفقودالثرها را خالی می کردند... بعد که دلپای داغدار جمع می شدند، برادرانی که جراحت سطحی تری داشتند و می توانستند روی پای خود بایستند می آمدند و با حضور فرمانده، روحانی و طلبه گردان شروع می کردند به نوحه خوانی و راه انداختن سینه زنی، سپس دعای توسل، که با سوز و گدازی خاص برگزار می شد و شب عید و تازگی زخم گویی بیشتر کبابشان می کرد. لحظه آغاز سال نو، بعضی ها که در خط بودند با شلیک گلوله ای به سمت دشمن ابراز احساسات می کردند. ناهار روز عید هم بچه ها با چلوکباب و نوشابه پذیرایی می شدند. سکه هایی که به دست امام متبرک شده بود و معمولا حاجی بخشی آنها را توزیع می کرد هم جای خود را داشت. همچنین بود آنچه که از تبلیغات گردان می رسید، از قبیل پیام رئیس جمهور، نخست وزیر، اسکناسهای صد ریالی و مثل آن. عیدی دادن در جبهه نوعی عیدی دادن هم بین خود بچه ها معمول بود، که بعضی خودشان طلب می کردند و نوعش را معین، چنان که یکی از دیگری عبارت 'کتب علیکم القتال' را می نوشت و در پاکتی تقدیمش می کرد که تا سرحد شهادت نصب العین همزمش بود. دید و بازدید از گردانهای همجوار و رفتن سراغ فرماندهان و روبوسی با آنها هم از جمله سنتهای حسنه ای بود که در ایام سال نو به ندرت ترک می شد.

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۲۲۱۸۵/نداریم-عید-نوروزی/۲۲۱۸۵>